

Svitel promlouvá

Seděli jsme před svitkem a začali číst. Zkusím vám pře-
vyprávět, co jsme se tam dozvěděli. Byla tam ale spousta
neznámých slov. Některým věcem jsme tím pádem moc
nerozuměli.

Svitel popisoval, že na začátku byla tma a pak v jednom
okamžiku přišlo velké světlo a vznikl celý vesmír. Ve vesmíru
bylo mnoho sluncí a planet, ale jedna z planet byla zvláštní,
byl na ní stvořen život. Ve svitku se psalo, že za vším tím
byl nějaký Bůh, který se nazýval Stvořitel. Ten vytvořil kód
života ze čtyř písmen. Pomocí písmen zakódoval programy
mnoha živých organismů. Kód života pak otisknul do 24 zá-
kladních kamenů. A z těch kamenů nakonec povstal i člověk.
Stvořitel dal člověku svobodné rozhodování a jako jedinému
schopnost rozlišovat dobré a zlé. Člověk také dostal vládu
nad ostatními živými organizmy. Ukázalo se ale, že člověk
byl špatný vládce. Pustošil a ničil. Nejdříve jen své okolí.
Pak začal ničit sám sebe. Zbytečně vedl války, zotročoval
druhé lidi a dělal mnoho špatného. Srdce člověka naplnila
závist, nenávisť a zloba. Stvořitel se rozhodl ztrestat člo-
věka a skoro všechny lidi vyhladil. Ti, co zbyli, založili novou
civilizaci a s bázní uctívali Stvořitele. Postupem času ale
zapomněli a vše se začalo opakovat. Stvořitel se rozhodl
opět zasáhnout. Tentokrát ale jinak. Rozdělil se do tří bytostí
a v jedné podobě přišel mezi lidi a začal je učit. Chtěl, aby se
lidé odvrátili od cesty zkázy, kterou již jednou lidstvo prošlo.
Konec vypadal jako velký neúspěch, ale bylo to jen zdání.

Bytost stvořitele, které říkali Syn, získal postupně po svém odchodu mnoho následovníků. Ti pak nakonec odvrátili lidstvo od zkázy. Pak tam bylo něco o tom, že další cesta lidstva nebyla jednoduchá a že došlo ke třem velkým válkám.

„Hm, to je skoro jako v kroužku historie,“ řekl jsem, „za tím jsme se nic zásadního nedozvěděli.“

Saja ale jen mávnula rukou a četla dál. Chtěla mi tím naznačit, že nemám rušt.

„Čti víc nahlas, Sajo, budu tě poslouchat a přitom se tu podívám kolem.“

Pak svitek uváděl nějaké dobré věci, kterých lidé dosáhli. Dlouho prý byla určitá rovnováha mezi tím dobrým a zlým, co člověk dělal. Vše ale nakonec skončilo dalším velkým konfliktem mezi několika významnými oblastmi na Zemi, které se označovaly jako velmoci. Ty začaly opět rozšiřovat svá území a snažili se předstihnout všechny ostatní, získat všechny zdroje, kterých bylo čím dál méně, a opanovat celou planetu. Velká část planety byla zničená a neobyvatelná. Zavládla „Doba temná“.

Stvořitel pak ale potřeť zasáhl lidstvo. Sestoupil na zem jako třetí bytost, které se ve svitku říkalo Duch kvanta poznání. Vstoupil prý do jednoho člověka, který se jmenoval Adam Trevor. Ten pak s pomocí Ducha vymyslel něco naprosto převratného, co přinášelo lidem úplně nové, netušené možnosti. Všechny přírodní zdroje se mohly stát zbytečnými. Mohl být také zaručen dostatek energie pro všechny oblasti Země. V té době byly na Zemi už jen dvě velmoci, které bojovaly o nadvládu.

Saja se na chvíli odmlčela, jako by se zamyslela.

Prohlížel jsem si stěny místnosti, ve které jsme byli. Zdálo se mi, že na nich jsou nějaké, snad vytesané reliéfy, podobně jako na fontáně.

„Doba temna a zcela nové možnosti? Tady to začíná být zajímavé,“ poznamenal jsem, „čti dál...“

Když představitelé velmocí zjistili, jaký objev Trevor udělal, chtěli ho za každou cenu získat na svoji stranu. Zároveň je ovládl strach z toho, že Trevora získá druhá strana, a tím nakonec zvítězí. A tak obě strany začaly bojovat o Trevo-
ra V bojích nasazovaly stále ničivější zbraně a Země byla na pokraji zániku.

Trevor se nechtěl přidat k žádné straně a svůj objev bedlivě střežil. Vytvořil si kolem sebe okruh 13 spolupracovníků, kteří mu měli pomoci s novým začátkem, označovaným jako poslední náprava lidstva. V nějaké velké hoře si pomocí svého objevu postavil základnu a tam také dokončil prototyp systému, který byl schopen přeskupovat hmotu a energii na velké vzdálenosti. Tím pak vytvořili kolem hory jakýsi štít, který nebylo možné překonat žádnou dosud známou zbraní. Nazvali ho „Jednotný ochranný systém“.

Nad částí Země kolem hory tak vznikla nová oblast svobody, kam mohl přijít každý, kdo se chtěl vymanit z teroru dvou stále bojujících velmocí. Velká obliba Trevora mezi lidmi vedla nakonec k tomu, že obě znesvářené velmoci spojily své síly a zaútočily na Trevorovo území. Žádný lidský útok nemohl Trevora ohrozit, kdyby se v jeho řadách nenašel zrádce. Ten před útokem vypnul ochranný štít. Celá oblast byla dobyta a zničena. Uvnitř hory nakonec zůstal jen sám Trevor a jeho třináct věrných. Seděli kolem kulatého stolu a čekali. Bylo jen otázkou času, kdy se nepřátelé dostanou i do vnitřních sálů hory.

Tehdy se stalo něco zvláštního, objevil se nad nimi sám Stvořitel. Byl jako ohnivá záplava, ze které zněl hlas. Hlas tak mohutný, že všechny srazil na kolena: „Třikrát jsem naplnil

člověku pohár až po okraj a třikrát jsem byl zklamán. Nastal čas posledního soudu.“

Tehdy Trevor povstal a prosil, aby Stvořitel lidstvo zachoval. Stvořitel se ho otázel, zda je ochoten za zkažené lidstvo položit i svůj život. Trevor odpověděl, že jeho život není nic v porovnání s životy všech ostatních a v tu chvíli prý padl k zemi mrtev. Jeho životní síla se ale spojila s Duchem kvanta poznání a vstoupila do Jednotného ochranného systému, který tím nabyl vědomí, stal se z něj Jednotný autonomní ochranný systém.

„Jednotný autonomní ochranný systém,“ opakoval jsem současně se Sajou. Podívali jsme se na sebe. „To je přece JAOS!“

„Čti dál!“ pobízěl jsem Saju...

Jednotný autonomní ochranný systém nakonec ukončil poslední velký válečný konflikt lidstva. Nastal ale nový problém. Ukázalo se, že Země je tak zničená, že na jejím povrchu lidé nebudou moci ještě dlouho žít. Proto se Jaos rozdělil na tři části. První Jaosova část vytvořila sloupy nebes, druhá nebeskou klenbu uzavřela a třetí postavila Novou Zemi, na které se již nemuselo umírat. Většina přeživších lidí pak na Novou Zemi odešla. A tady svitek končil.

„To je všechno? Opravdu všechno?“ ptal jsem se s očekáváním Saji.

„Ano, dál už nic není.“

Saja ještě dvakrát pro jistotu celý svitek přetočila, ale nikde žádné pokračování nebylo.

„Pojď se podívat sem,“ řekl jsem a ukazoval na nevelkou kupoli nad námi, „je to podobné jako znaky na fontáně.“

„Máš pravdu! Něco vypadá jako kresby a něco jako nějaké... písmo?“

Prohlíželi jsme kresby a přišli jsme na to, že kopírují příběh na svitku.

Saja nakláněla hlavu nalevo a hned zase napravo. „Tohle bude vznik vesmíru. Tady, ta velká vlna, je první pokus o nápravu lidstva.“

Pokračoval jsem já: „Ten symbol zde, to je kříž? A na něm je nějaký člověk...“

„Asi ano. To bude druhý pokus o nápravu.“

„A tady...“ zahleděli jsme se na poslední kresbu v řadě. Byla to naše věž v bloku nula. Dole u ní byla nakreslena klečící postava, jak se dívá někam nahoru.

„Trevor!“ řekla Saja.

„A Jaos!“ dodal jsem já.

Byla tu ale ještě druhá řada kreseb. Ta začínala menší koulí. Druhá kresba byla o něco větší koule. Co to mělo znamenat?

„To je Stará a Nová Země!“ vydechla Saja. „My jsme určitě na té Nové Zemi. Kdo ví, jestli ta Stará ještě existuje.“

Pokračovali jsme k další kresbě. Vtom nás ale přerušil něčí příchod. Za námi vstoupilo do místnosti dvanáct postav. Zkoumavě si nás prohlížely. My jsme si je určitě také zkoumavě prohlíželi. Bylo mezi nimi šest mužů a šest žen.

Pomaloučku jsem se natočil k Saje: „Já myslel, že je to dvanáct mužů.“

„To já taky. Tak jsme se spletli... Není to poprvé, co je něco jinak, než jsme si mysleli...“

Všichni zasedli ke stolu. Ten, se kterým jsme už mluvili, pohybem své hole zavřel svitek zpět do truhly a vyzval nás: „Pojďte a přisedněte.“ Po jeho boku se objevila dvě další kresla. U některých se to setkalo s nevolí.

„Stoene! Vždyť jsou to děti! Nemohou s námi sedět u tohoto stolu!“

Někteří pokyvovali hlavami. Ten, kterému říkali Stoen, se napřímil a jeho hlas zněl zlověstně: „Jaos si je vyvolil! Jaos

je sem přivedl! Jaos s nimi promlouvá! Jaos je vzal do své věže! Máš snad ty přístup do jeho věže? Jak se opovažuješ pochybovat!“

Jak mohl nějaký člověk vůbec takhle promluvit? Po celém těle jako by mi naráz vyrazil studený pot. Zachvěl jsem se.

Ten, co předtím promluvil, se ale nedal: „Skutečně si myslíš, že proroctví mohou naplnit dva obyčejní lidé a ještě k tomu děti?“

Než stačil Stoen odpovědět, vstala žena naproti němu: „A proč by to nemohly být děti? Kde je psáno, že to musí být někdo z nás? Jaos nás obdařil nesmrtelností, abychom byli jeho rádci a už nikdy nedopustili stejné chyby, ale může vyvolit i někoho jiného.“

Potom se vystříдалo ještě několik dalších. Nakonec ukončil debatu Stoen: „Vše nasvědčuje tomu, že jednota trojice byla porušena tak, jak bylo předpovězeno. Znepokojivé ale je, že někdo vytvořil průchod mimo bránu. Kontroloval jsem náš blokátor a je stále v provozu. Přesto je tu průchod, který náš Jaos nevidí a do kterého děti vstoupily!“

„Zablokujme ho ohnivou clonou,“ navrhol jeden.

„To nemá smysl,“ pokračoval Stoen, „pokud někdo udělal jeden průchod, může udělat další. Navíc bychom prozradili, že o průchodu víme. Navrhují vyslat děti branou do Mezizemí.“

„Otevřít bránu a poslat děti do Mezizemí?! To je jako bychom je odsoudily k smrti!“ rozhorlila se jedna z žen a další se přidala: „Vyjděme všichni a použijme k nápravě věcí moc, kterou nás Jaos obdařil.“

Stoen odmítavě zavrtěl hlavou: „Naše moc pochází z našeho Jaose. Podle toho, co jsem slyšel, tam nebude naše moc k ničemu. Tyto děti však ovládají něco, co bylo dávno zapomenuto, a dává jim to větší šanci na úspěch!“

„To není možné!“ zašumělo sálem.

Stoen se k nám otočil: „Přečetli jste si svitek?“ Nastalo napjaté ticho.

„Ano,“ odpověděli jsme se Sajou skoro současně.

Všichni se na nás s údivem dívali. „Ty jsi jim půjčil svoji hůl?“ obrátil se na Stoena jeden z mužů.

„Ne, nic takového,“ odpověděl Stoen, „zvládli to sami.“

„Ukažte jak,“ žádala jedna z žen.

Stoen nám pokynul, že máme vyhovět žádosti. Na stole se znovu rozložila truhla a objevil se svitek.

Ukázali jsme stavebnici a náš postavený stroj na ovládání svitku. Všichni nevěřičně koukali, jak převijíme svitek.

Ten, který jako první protestoval, nyní vstal, opřel svoji hůl o stůl a řekl: „Omlouvám se, že jsem pochyboval, otevřme bránu a vyšleme děti.“ A ostatní se přidali. Postupně každý z nich opřel hůl o stůl a řekl: „Otevřme bránu a vyšleme děti.“ Když to udělal jako poslední i Stoen, nad stolem se objevila asi metrová ohnivá koule, která se v zápětí smrskla do malé kuličky a spadla na stůl. Stoen ji vzal do ruky a podal nám ji se slovy: „Tady je plazmový klíč k bráně. Jen vy můžete tento klíč použít.“

Pak všichni vstali a začali odcházet. Nakonec jsme tam zůstali jen my a Stoen.

Stoen seděl se zavřenýma očima. Vypadalo to, že spí, ale asi jen čekal, až budou všichni pryč, protože pak najednou řekl: „Ještě něco byste měli vědět. Něco, co ve svitku není.“ Bylo na něm vidět, že neví, jak by měl začít a hledá vhodná slova.

„To prázdné třinácté křeslo?“ zeptala se Saja.

„Jsi bystrá dívka!“ řekl na to Stoen, „ano, souvisí to s tím. Neřekl jsem ostatním vše, co jste mi vyprávěli, protože by tomu nikdo nevěřil. I já mám problém tomu uvěřit. Zdá se to nemožné.“

„Ten, kterého jsme potkali, byl kdysi jeden z vás?“ ptala se Saja.

„Ano, ale krystal života mu byl odňat a již dávno měl být mrtev.“

Vytáhnul jsem přívěšek s krystalem: „To je ten krystal?“

„Ano, to je jeho krystal, krystal našeho věčného života. Tehdy, když Trevor zemřel a byl stvořen Jaos, každý z nás třinácti dostal krystal. Ten krystal je součástí Jaose a Jaos je součástí krystalu. Když jsme krystaly od Jaose dostali, řekl nám něco, čemu jsme nerozuměli. Řekl, že stačí dva krystaly na to, aby převzaly kontrolu nad všemi ostatními. Myslím, že tomu už rozumím...“ Pak Stoen odepnul z krku svůj krystal a připnul ho na krk Saje.

„Nemůžete mi ho jen tak dát. Co když potom umřete!“ bála se Saja.

„Neboj se, jsem tu již přes tisíc let a Jaos mě udržuje stále živého. Po tom, co jste mi řekli o starci, kterého jste potkali, se mi nezdá, že by byla má dlouhověkost spojena s tímto krystalem.“ Znělo to logicky a Saju to trochu uklidnilo.

„A kdo třináctému krystal vzal a proč?“ zeptal jsem se.

„Naše rada dvanácti mu ho odňala jako trest za zradu. To on totiž vypnul ochranný štít... všechno mohlo být jinak...“ Stoen se odmlčel. Všimnul jsem si, že po jeho vrásčité tváři stéká slza.

„A co se s ním stalo?“ ptal jsem se dál.

„Nejdříve jsme ho chtěli uvěznit. Jaos ale něco takového na Nové Zemi nedovolil. Prikázal nám, abychom ho nechali, a odeslal ho branou na Starou Zem. Co s ním bylo dál, nevíme. Myslím ale, že se musel dostat na původní planetu Zemi. Je to všechno tak dávno... tak strašně dávno... Budu prosit za úspěch vašeho poslání. Obnovte jednotu trojice! Jděte a buďte s Jaosem!“ Pak roztáhl ruce a dotknul se nás

na hlavě. Ve vzduchu udělal několik pohybů a zůstal stát bez hnutí.

Pochopili jsme, že máme odejít. Náš čas na otázky byl u konce. Nebylo by slušné ještě se na něco dál ptát.

„S Jaosem!“ rozloučili jsme se. Pak jsme váhavě odešli.